

Poselstwo pierwsze

Naprawcza posługa życia

Wersety biblijne: Mt 4,21; J 21,11; 12,24; 1 J 1,1-2; 5,11-13.16.

- I. **Posługa apostoła Jana była naprawczą posługą, posługą naprawiania, bądź też odzyskiwania, tego, co uległo zniszczeniu po okresie dopełniającej posługi Pawła; Jan naprawiał rozerwaną duchową sieć, doskonaląc ją i czyniąc mocniejszą – J 21,11; 1 J 1,1-2; 2,7-8.**
 - A. Posługa Jana miała naprawić szkodę przyniesioną dopełniającej posłudze Pawła – 2 Tm 1,15.
 - B. Po śmierci Pawła Szatan podstępnie podsunął herezje dotyczące osoby Chrystusa oraz fałszywe nauki, które zaszkodziły kościołowi – 1 J 2,18-19.
 - C. Jan naprawiał to, co uległo zniszczeniu, a jego pisma zszywały rozdartą tkaninę kościoła – 1,1-2; 2,20-25.
- II. **Kiedy Jezus ukazał się Jakubowi i Janowi i ich powołał, oni „naprawiali sieci” – Mt 4,21:**
 - A. Greckie słowo „naprawiać” w tym wersecie jest również użyte w Pierwszym Liście do Koryntian 1,10 (zespolic), Liście do Galacjan 6,1 (poprawiać), Liście do Efezjan 4,12 (doskonalić) i w Pierwszym Liście do Tesaloniczan 3,10 (dopełnić).
 - B. Naprawcza posługa obejmuje odnawianie, naprawianie, wyposażanie, doskonalenie, dokańczanie i uformowanie.
 - C. Jakub i Jan naprawiali sieci niekoniecznie dlatego, że się one rozerwały; ulepszali je, przygotowywali i dodawali coś do nich, by były mocniejsze i kompletne.
 - D. Naprawcza posługa służy temu, by nas naprawić, odzyskać, wydoskonalić, przygotować, dokończyć, dodać coś do nas, dostosować nas, wyposażać, uczynić odpowiednimi i dostroić, byśmy mogli zbudować się z innymi – 1 Kor 1,10; 2 Kor 13,9; Ga 6,1; 1 Tes 3,10.
 - E. Wiele nienaprawionych materiałów można przynieść do kościoła, jednak budowanie nie nastąpi; aby zgromadzić materiał, nie trzeba go naprawiać, jednak aby zbudować ze sobą, trzeba dużo naprawiać, ulepszać, przygotowywać i dopasowywać.

III. Posługa apostoła Jana była naprawczą posługą życia – J 1,4; 10,10; 11,25; 1 J 1,1-2; 5,11-13.16:

- A. Ewangelia Jana jest księgą życia – 1,4; 3,15-16.36; 5,24; 11,25; 14,6; 20,31:
 - 1. Życie, o którym mówi Jan, jest wieczne i niestworzone – to w istocie Trójjedyny Bóg – 5,26; 11,25; 6,63.
 - 2. Pan Jezus przyszedł, żebyśmy mieli życie w obfitości; dzięki swojej śmierci i zmartwychwstaniu uwolnił je i nam go udzielił – 10,10; 12,24; 19,34; 20,17.31.
- B. Życie to to wspinała osoba, której nie da się opisać ludzkim językiem; gdy Jan mówił o Nim w wersecie 1,1 w Pierwszym Liście, mógł jedynie napisać „co było od początku” i oznajmić, że był On z Ojcem od wieczności i objawił się apostołom, którzy ogłosili Go jako życie – w. 2-3.
- C. Dzisiejsza sytuacja rozbicia, panująca wśród wierzących oraz w kościołach, może zostać naprawiona jedynie dzięki życiodajnej posłudze naprawczej; tylko życie może naprawiać – 5,16:
 - 1. Są w nas „dziury” i wiele zniszczonych rzeczy, które wymagają naprawy.
 - 2. Dziury i pęknięcia muszą zostać naprawione za pośrednictwem życia w miłości; może nas naprawić jedynie posługa życia – 2,25; 3,16.
- D. Budowanie kościoła dzisiaj wymaga przede wszystkim naprawczej posługi życia; to w tej posłudze doświadczamy Chrystusa jako naszego życia i stajemy się mieszkaniem Boga – J 2,19-22; 11,25; 14,2-3.

IV. W Pierwszym Liście Jana widzimy podstawowy i ważny pierwiastek naprawczej posługi Jana – 1,1-3.7; 5,11-13:

- A. Centrum objawienia w Pierwszym Liście Jana stanowi boska społeczność boskiego życia – 1,3.7:
 - 1. Aby radować się boskim życiem, musimy przebywać w jego społeczności zgodnie z boskim namaszczeniem w oparciu o boskie narodziny i boskie nasienie ze względu na rozwój życia – 2,12–3,10.
 - 2. Za pośrednictwem wody kładącej kres, odkupieńczej krwi i zradzającego Ducha narodziliśmy się z Boga i staliśmy Jego dziećmi, które mają Jego boskie życie i uczestniczą w Jego boskiej naturze – 2,29–3,1; 5,1-13.

3. Chrystus mieszka teraz w nas za pośrednictwem swego Ducha i staje się naszym życiem i zasobem życia, byśmy mogli wzrastać przy pomocy Jego boskiego pierwiastka na Jego podobieństwo, gdy się objawi – 3,1-2.24, 4,4.14-15.
- B. Trwać w boskiej społeczności boskiego życia to radować się boskimi bogactwami – 2,6; 3,6:
1. Dzięki takiemu trwaniu chodzimy w boskim świetle – 1,5-7.
 2. Dzięki takiemu trwaniu praktykujemy prawdę, sprawiedliwość, miłość, wolę Bożą i Jego przykazania – w. 6; 2,5.17.29; 3,9-11; 4,7; 5,2.
- C. Aby utrzymać to trwanie w boskiej społeczności, musimy rozprawić się z trzema negatywnymi rzeczami – grzechem, światem i bożkami – 1,7.9; 2,15-17; 5,21:
1. Ochroną przed tymi negatywnymi rzeczami są boskie narodziny, jakie się w nas dokonały za pośrednictwem boskiego życia, oraz słowo Boże mieszkające w nas – w. 18; 2,14.
 2. Z racji boskich narodzin przez wiarę w Syna Bożego zwyciężamy również zły, szatański świat – 5,4-5.
 3. Boskie narodziny, jakie się w nas dokonały za pośrednictwem boskiego życia zasianego do naszej wewnętrznej istoty, uzdalniają nas do tego, by nie żyć notorycznie w grzechu – 3,5.9; 5,18.
 4. Gdy zdarzy nam się zgrzeszyć, mamy Pocieszyciela, który jest naszym prześlaniem i który ujmuje się za nami przed naszym Ojcem Bogiem, natomiast wieczna, skuteczna krew Syna nas oczyszcza – 2,1-2; 1,7.
- V. Znaczna większość chrześcijan nie zauważa objawienia o Chrystusie – jednym ziarnie, które rodzi wiele ziaren w swoim zmarłychwstaniu – J 12,24:**
- A. Chrystus – jedno ziarno pszenicy – jest boskim nasieniem zradzającym wiele ziaren, które stają się wieloma członkami Jego organicznego Ciała znajdującego swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – Rz 12,3-4; Obj 21,2.10-11.
- B. Zgodnie z typologią wiele ziaren służy do wytworzenia bochenka chleba; zespolenie ziaren w jeden bochenek doprowadziło do powstania kościoła – Ciała Chrystusa służącego Jego zbiorowemu wyrazowi – 1 Kor 10,17; 12,12.27.

Poselstwo drugie

Objawienie na temat Trójjedynego Boga i zwieńczonego Ducha

Wersety biblijne: J 1,1.14.29; 7,37-39; 14,7-20; 20,22.

I. Ewangelia Jana objawia Trójjedynego Boga - Ojca jako źródło, Syna jako wyraz i Ducha jako urzeczywistnienie – 14,7-20:

A. Ojciec jest źródłem – 6,46; 7,29; 13,3:

1. Nikt nigdy nie widział Boga Ojca – 1,18; 5,37; 6,46.
2. Wszystko, co ma Ojciec, jest Syna i jest w Synu – 16,15.
3. Ojciec posłał Syna – 7,29; 6,57.
4. Ojciec jest wyrażony w Synu – 14,7-11; 8,19.
5. Ojciec działa w Synu – 14,10; 7,16.

B. Syn jest wyrazem – 1,18:

1. Syn jest Słowem, które jest Bogiem i które było na początku u Boga – w. 1.
2. Syn jest równy Bogu – 5,18.
3. Syn i Ojciec są jedno – 10,30.
4. Syn jest wyrazem Ojca – 14,8-9; 8,19.
5. Syn żyje z powodu Ojca – 6,57a.
6. Syn przyszedł, by wypełnić wolę Ojca – w. 38; 5,19-20.30; 12,49.
7. Syn stał się ciałem i przyniósł łaskę i rzeczywistość – 1,14.16-17; 8,32.36.
8. Syn stał się człowiekiem, by być Barankiem Bożym – 1,29.36.
9. Syn chrzcił ludzi w Duchu – w. 33.
10. Syn jest życiem i chlebem życia – 11,25; 14,6; 6,35.
11. Syn jest ziarnem pszenicznym przynoszącym wiele owocu – 12,24.
12. Syn jest dobrym Pasterzem, który zdobędzie swoje stado – 10,14-16.
13. Syn jest Oblubieńcem, którzy przychodzi po swoją oblubienicę – 3,29-30.
14. Syn jest winnym krzewem, który uprawia Ojciec – 15,1.
15. Syn umarł, przelewając swoją krew na odkupienie grzechów, i wypłynął jako żywa woda, a także jako Duch – 19,34; 7,38-39.

16. W zmartwychwstaniu Syn tchnął w nas siebie jako Ducha – 20,22.

C. Duch jest rzeczywistniem – 14,17; 15,26; 16,13-15:

1. Duch jest rzeczywistością Syna – 14,16-20; 15,26.
2. Duch otrzymuje wszystko, czym Syn jest i co uzyskał, i nam to objawia – 16,13-15.
3. Ojciec jest w Synu, Syn zaś stał się Duchem, byśmy pili Go, a On by mógł się stać żywą wodą wypływającą z nas – 7,37-39; 4,10.14.
4. Duch wchodzi w nas, by być z nami, dzięki czemu możemy doświadczać Syna i radować się Nim – 14,17-18.
5. Duch, który jest w nas, jest Synem w nas – w. 17, 20; 17,23.26.
6. W Duchu jesteśmy połączeni z Trójjedynym Bogiem w jedno – w. 21-23.
7. Oddajemy cześć Bogu, który jest Duchem, za pośrednictwem tego Ducha i rzeczywistości, czyli Chrystusa, którego doświadczyliśmy – 4,23-24.
8. Zostaliśmy odrodzeni dzięki Duchowi w swoim duchu i oddajemy Jemu cześć w swoim duchu – 3,6; 4,24.

II. Ewangelia Jana objawia zwieńczonego Ducha, który jest zwieńczeniem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga – 7,39; 20,22:

A. Zwieńczony Duch jest Trójjedynym Bogiem po przejściu przez proces wcielenia, ludzkiego życia, ukrzyżowania i zmartwychwstania – 7,39:

1. Proces, przez jaki przeszedł Trójjedyny Bóg, by stać się Duchem, nie miał charakteru istotowego, lecz ekonomiczny – 1,14; Hbr 9,14; 1 Kor 15,45b:
 - a. U Boga nigdy nie może zajść zmiana istotowa, tylko ekonomiczna.
 - b. W swojej ekonomii Bóg zmienił się w tym sensie, że został przetworzony; chociaż zmienił się w swojej ekonomii, nie zmienił się w swojej istocie.
2. Słowo „przetworzony” odnosi się do kroków, które Trójjedyny Bóg podjął w boskiej ekonomii; słowo „zwieńczony” wskazuje, że proces się zakończył; określenie zaś „zwień-

- czony Duch” świadczy o tym, że Duch Boży przeszedł przez proces i stał się zwieńczonym Duchem – J 7,39.
3. Duch Boży był od początku (Rdz 1,2), lecz Duch jako „Duch Chrystusa” (Rz 8,9), „Duch Jezusa Chrystusa” (Flp 1,19), „jeszcze nie był” w czasach, o których mowa w Ewangelii Jana 7,39, gdyż nie został jeszcze otoczony chwałą.
 4. Pan Jezus został otoczony chwałą, gdy zmartwychwstał, a w wyniku tego Duch Boży stał się Duchem wcielonego, ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Jezusa Chrystusa – Łk 24,26; Flp 1,19.
 5. Zwieńczony Duch jest złożony z Trójjedynego Boga, człowieka Jezusa, Jego ludzkiego życia, śmierci i zmartwychwstania – J 7,39; Dz 16,7; Rz 8,10-11; Flp 1,19.
- B. Zwieńczony Duch, za pośrednictwem Syna w zmartwychwstaniu, tchnął siebie jako święty oddech w uczniów – J 20,22:
1. Ewangelia Jana objawia, że Chrystus stał się ciałem, by być Barankiem Bożym i w zmartwychwstaniu stał się życiodajnym Duchem; w zmartwychwstaniu zatem tchnął On siebie jako zwieńczonego Ducha w uczniów – 1,29; 20,22:
 - a. Duch Święty w wersecie 20,22 jest oczekiwanym Duchem w wersecie 7,39 i obiecany Duchem w wersecie 14,16-17.26; 15,26 oraz 16,7-8.13.
 - b. W zmartwychwstaniu Chrystus przemienił się w Ducha i jako Duch tchnął siebie w uczniów, żeby móc w nich żyć i by oni żyli dzięki Niemu i z Nim; w ten sposób może trwać w nich, a oni – w Nim – 20,22; 14,19-20; 15,4-5.
 - c. Dzięki temu, że Pan Jezus tchnął Ducha w uczniów, udzielił się im jako życie i wszystko.
 - d. Duch Święty w wersecie 20,22 jest w istocie zmartwychwstałym Chrystusem, gdyż Duch ten jest Jego oddechem; Duch jest oddechem Syna.
 - e. Pan jest Duchem, który daje życie, Duch zaś jest naszym tchnieniem.
 2. W życiu chrześcijańskim, jakie prowadzimy, zwieńczony Duch jako tchnienie jest dla nas wszystkim; tylko tchnienie, Duch, może być chrześcijaninem, i tylko tchnienie, Duch, może być zwycięzcą – Ga 3,2-3.14; Flp 1,19; Obj 2,7.

**Pasienie Chrystusa służy kościołowi,
który jest jednym stadem i domem Ojca**

Wersety biblijne: J 10,10-11.15-17; 14,2-3.

- I. W świetle Ewangelii Jana Trójjedyny Bóg, który jest życiem, zdradza kościół; chociaż słowo „kościół” nie jest użyte, wiele wersetów na niego wskazuje – 2,16-22; 3,26-30; 10,16; 11,52; 12,24; 14,2-3; 15,5; 17,11.21-23.
- II. Chrystus jest dobrym Pasterzem, który położył swe życie za owce, aby w boskim życiu było jedno stado i jeden Pasterz – 10,16:
 - A. Jako dobry Pasterz Pan Jezus przyszedł, byśmy mogli mieć życie i mieli je w obfitości – w. 10-11.
 - B. Dobry Pasterz położył swe ludzkie życie i dokonał odkupienia za swoje owce, by mogły one dzielić Jego boskie życie – w. 11, 15, 17.
 - C. Jako dobry Pasterz Pan pasie nas, karmiąc samym sobą i w sobie samym jako pastwisku – w. 9:
 1. Dzieło pasienia jest dziełem karmienia – Mt 9,36; 14,14-21.
 2. Pastwisko oznacza Chrystusa – miejsce, gdzie owce się żywią – J 10,9.
 - a. Dziś naszym pastwiskiem jest zmartwychwstały Chrystus jako Duch dający życie – 11,25; 1 Kor 15,45b.
 - b. W naszym codziennym chrześcijańskim życiu powinniśmy mieć odczucie, że jesteśmy na pastwisku i radujemy się Chrystusem jako naszym bogatym zasobem życia.
 - D. Jako dobry Pasterz Pan wie nas, prowadzi i kieruje nami w boskim życiu – J 10,14.27-30:
 1. Pan pasie nas w życiu z naszego wnętrza:
 - a. Mamy Go wewnątrz nas jako naszego Pasterza, Pasterza życia i w życiu – w. 10.
 - b. Jako nasz Pasterz żyjący Chrystus nie tylko daje nam życie – On jest naszym życiem – w. 10; 11,25; 14,6; Kol 3,4.

2. Chrystus pasie nas przez to, że jest dla nas życiem i przez to, że żyje w nas; Jego życie wewnątrz nas jest w rzeczywistości Jego pasieniem.
- E. Ponieważ Chrystus, dobry Pasterz, zajmuje się pasieniem, „będzie jedno stado i jeden Pasterz” – J 10,16:
1. Jedno stado oznacza jeden kościół, jedno Ciało Chrystusa, zrodzone przez wieczne, boskie życie Pana, którego On udzielił swoim członkom przez swoją śmierć – w. 16-18; Ef 2,14-16; 3,6.
 2. Pan uformował żydowskich i pogańskich wierzących, poddanych Jego pasieniu, w jedno stado – jeden kościół, Ciało Chrystusa – J 10,10-18; Ef 2,14-16; 3,6.
 3. Pańskie owce otrzymały boskie życie i przez nie żyją razem jako jedno stado.
 4. Jako dobry Pasterz Pan sprawia, że gromadzimy się razem – J 10,16; Łk 12,32; Dz 20,28; 1 P 5,2-3; zob. Iz 40,11.
- F. Rozdział 21 Ewangelii Jana, traktujący o pasieniu, jest podsumowaniem, zwieńczeniem tej księgi; pasienie jest kluczem do tej Ewangelii:
1. Jeśli nie wiemy, czym jest pasienie, Ewangelia Jana na nic nam się nie przyda; możemy głębiej poznać tę Ewangelię tylko wtedy, kiedy pasimy innych – 3,16; 4,10.14; 10,9-18; 21,15-17.
 2. Ewangelia Jana jest księgą o tym, że Chrystus przychodzi, by być naszym życiem dzięki pielęgnowaniu i karmieniu; pielęgnować innych znaczy sprawić, by byli zadowoleni, szczęśliwi, czuli się dobrze (Mt 9,10; Łk 7,34), karmić zaś to dostarczyć im wszechzawierającego Chrystusa jako pokarmu (Mt 24,45-47).
 3. Po zmartwychwstaniu Pan zjednoczył posługę apostołską ze swoją niebiańską posługą, aby zatroszczyć się o Boże stado, kościół, czego wynikiem jest Ciało Chrystusa – J 21,15-17.

III. Pan Jezus pasie nas w życiu dla domu Ojca, który jest boskim i ludzkim zjednoczeniem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z Jego odkupionymi, odrodzonymi i przeobrażonymi wybranymi – 14,2-3:

- A. Potrzebujemy zobaczyć życie i budowanie, które jest objawione w Ewangelii Jana:
1. Życie służy budowli, a budowla dokonuje się za pomocą życia – 11,25; 14,2.
 2. Ewangelia Jana objawia, że Trójjedyny Bóg udziela siebie jako życie do wnętrza wierzących i że stają się oni w rezultacie tego Bożą budowlą, Jego przyrostem, powiększeniem i zbiorowym wyrazem – 1,4; 10,10b; 11,25; 14,2-3.6.
- B. Pan Jezus w swoim zmartwychwstaniu odbudował Bożą świątynię w większym wymiarze, czyniąc ją zbiorową świątynią, mistycznym Ciałem Chrystusa – 2,19-22:
1. Ciało Jezusa, świątynia, zabite na krzyżu, było niepokazne i słabe, zaś Ciało Chrystusa w zmartwychwstaniu jest bardzo rozległe i potężne – 1 Kor 3,16-17; Ef 1,22-23.
 2. Pan Jezus od dnia swego zmartwychwstania powiększa swoje Ciało w życiu zmartwychwstania; wciąż pracuje, by zbudować swoje Ciało w procesie zmartwychwstania – J 2,19-22.
 3. Chrystus, który jest zmartwychwstaniem i życiem (11,25), zamienia śmierć w życie, by zbudować Boży dom; jako chrześcijanie prowadzimy życie, które polega na zamianie śmierci w życie, by zbudować mistyczne Ciało Chrystusa – 2,1-21.
- C. Dom Ojca polega na tym, że Trójjedyny Bóg poprzez wcielenie, ukrzyżowanie i zmartwychwstanie wbudowuje się w wierzących, żeby w pełni się z nimi zespolić i zbudować z nich organizm służący Jego mieszkaniu i wyrazowi – 14,2-3.23:
1. Pańskie przyjście wprowadziło Boga w człowieka, a Jego odejście – człowieka w Boga; swoim przyjściem i odejściem Pan buduje dom Boży przez to, iż wbudowuje Boga w człowieka i człowieka w Boga – 1,14; 10,10b; 14,2-3.
 2. Przez Ducha i swą śmierć oraz zmartwychwstanie Syn Boży, Pan Jezus Chrystus, buduje organizm, kościół, który jest Jego Ciałem i domem Ojca, wytworzonym w wyniku zespolenia Trójjedynego Boga z jego wybranym i odkupionym ludem – w. 7-24.

3. Dom Ojca rozciąga się na trzy etapy: etap wcielonego Boga, etap zmartwychwstałego Chrystusa, który wraz ze swymi wierzącymi buduje się w kościół, i etap końcowy – Nową Jerozolimę – 2,19-21; Obj 21,2-3.9-10.

Wizja chwalebного Chrystusa

Wersety biblijne: Obj 1,9–2,1.7.

I. Księga Objawienia jest „objawieniem Jezusa Chrystusa” i księgą traktującą o zwycięzcach – 1,1.3; 2,7.11.17.26-28; 3,5.12.20-21; 21,7; 22,18-19; 12,11:

A. Nowa Jerozolima to ogół zwycięzców:

1. Zwycięzcy staną się Nową Jerozolimą w nadchodzącym wieku, wieku tysiącletniego królestwa, jako zwiastun Nowej Jerozolimy w wieczności – 2,7; 3,12.
2. W Nowej Jerozolimie w wieczności wszyscy wierzący będą zwycięzcami – 21,7.

B. To, czego Pan pragnie i zbuduje w Księdze Objawienia, to Syjon, zwycięzcy – 14,1; Ps 51,20; 102,22; 128,5; 135,21; Iz 41,27; Jl 4,17.

C. Aby być budulcem zwycięskiej oblubienicy Chrystusa (Obj 19,7), musimy ujrzeć wizję chwalebного Chrystusa, ukazaną w pierwszym rozdziale Księgi Objawienia:

1. Jesteśmy na tej ziemi dla słowa Bożego (objawionego Chrystusa) i świadectwa Jezusa (świadczącego kościoła) – w. 2, 9-20; 19,10.
2. Musimy być w swoim duchu, aby otrzymać wizję chwalebного Chrystusa, który jest Synem Człowieczym pośród złotych świeczników – 1,10.13a; zob. 4,2; 17,3; 21,10.

II. Chrystus – Syn Człowieczy jest Arcykapłanem, „obleczonym w szatę do stóp i przepasanym na piersiach złotym pasem” (1,13), który pielęgnuje kościoły w swoim człowieczeństwie i posiada je w swej boskości:

A. Syn Człowieczy to Chrystus w swoim człowieczeństwie; złoty pas symbolizuje Jego boskość, natomiast piersi są oznaką miłości:

1. Chrystus jest przepasany na biodrach, wzmocniony do boskiej pracy (Wj 28,4; Dn 10,5), dzięki czemu zdradza kościoły, natomiast w Księdze Objawienia 1 jest On przepasany na piersiach, troszczy się bowiem o kościoły, które zrodził swą miłością.

2. Złoty pas symbolizuje boskość Chrystusa, która jest Jego boską energią, a piersi obrazują to, że tą złotą energią kieruje i skłania Go do niej miłość, jaką posila On kościoły.
- B. Chrystus troszczy się o kościoły w swoim człowieczeństwie jako Syn Człowieczy, który je pielęgnuje – w. 12a:
1. Opatruje On lampy świeczników, by prawidłowo świeciły, pielęgnując nas, aby było nam dobrze, miło i przyjemnie – Wj 30,7; zob. Ps 42,6.12:
 - a. Obecność Pana stwarza atmosferę delikatności i ciepła, pielęgnując naszą istotę, dając nam odpocznienie, pociechę, uzdrowienie, oczyszczenie i zachętę.
 - b. Zaznając tej pielęgnującej atmosfery Pańskiej obecności w kościele, otrzymujemy posilający zasób życia – Ef 5,29; zob. 1 Tm 4,6; Ef 4,11.
 2. Przycina On knoty lamp świecznika, odcinając wszystko, co negatywne, a co przeszkadza nam świecić – Wj 25,38:
 - a. Zwęglone części knota, jego końcówka, obrazuje to wszystko, co nie jest zgodne z Bożym zamysłem i co należy odciąć, jak nasze grzeszne ciało, naturalny człowiek, nasze „ja” i stare stworzenie.
 - b. Pan odcina wszystkie różnice między kościołami (wykroczenia, niedostatki, porażki i ułomności), aby były one takie same co do esencji, wyglądu i wyrazu – zob. 1 Kor 1,10; 2 Kor 12,18; Flp 2,2.
- C. Chrystus troszczy się o kościoły w swojej boskości za pomocą swej boskiej miłości, którą symbolizuje złoty pas na Jego piersiach, aby posilać kościoły – Obj 1,13b:
1. Posila nas samym sobą – wszechzawierającym Chrystusem w Jego pełnej posłudze składającej się z trzech etapów, dzięki czemu możemy wzrastać i dojrzewać w boskim życiu, stając się Jego zwycięzcami i realizując Jego odwieczną ekonomię.
 2. Dzięki temu, że jest Chrystusem, który się przechadza, poznaje stan każdego kościoła, a dzięki temu, że jest przemawiającym Duchem, przycina i napełnia świeczniki świeżą oliwą, zasobem Ducha – 2,1.7.

3. Aby uczestniczyć w Jego poruszaniu i cieszyć się Jego troską, musimy być w kościołach.
- III. Głowa Pana i Jego włosy białe jak biała wełna, jak śnieg, obrazują Jego niebiańską dawność – 1,14; Dn 7,9; Hi 15,10; zob. Pnp 5,11.**
- IV. Siedmioro oczu Pana przypomina płomienie ognia, by mógł On się przypatrywać, przyglądać, przeszukiwać, osądzać dzięki oświecaniu i wlewać samego siebie – Obj 1,14; 5,6; Dn 10,6:**
- A. Oczy Chrystusa służą poruszaniu się i działaniu Boga na ziemi, ponieważ siedem to liczba wskazująca na ukończenie Bożego poruszania.
- B. To, że oczy Pana przypominają płomienie ognia, służy głównie Jego osądowi – 7,9-10; Obj 2,18; 19,11-12.
- V. Stopy Pana wyglądają jak lśniący brąz, jakby były wypalone w piecu, co oznacza, że Jego doskonałe i porządne postępowanie uprawnia Go do sprawowania boskiego sądu – 1,15; Ez 1,7; Dn 10,6.**
- VI. Głos Pana przypomina brzmienie wielu wód (Obj 1,15; zob. 14,2), donośny dźwięk, dźwięk głosu Wszechmocnego Boga (Ez 1,24; 43,2) w jego powadze i surowości (zob. Obj 10,3).**
- VII. Chrystus trzyma jasnych posłańców kościołów – 1,16a.20:**
- A. Posłańcy to ci w kościołach, którzy są duchowi, którzy niosą odpowiedzialność za świadectwo Jezusa.
- B. Posłańcy, którzy mają niebiańską naturę i zajmują niebiańską pozycję niczym gwiazdy, to ci, którzy mają świeże przesłanie od Pana dla Jęgu ludu – 2,1a.
- C. Ponieważ ci, którzy przewodzą, znajdują się w Pańskiej prawicy, nie muszą się cofać; Chrystus naprawdę bierze odpowiedzialność za swoje świadectwo.
- VIII. Z ust Chrystusa wychodzi ostry miecz obosieczny, czyli Jego rozróżniające, osadzające i uśmiercające słowo, za pomocą którego rozprawia się On z negatywnymi ludźmi i rzeczami – 1,16b; Hbr 4,12; Ef 6,17.**
- IX. Twarz Chrystusa jest niczym słońce świecące w swej mocy (Dn 10,6) po to, by dokonać osadzającego oświecenia i zaprowadzić królestwo – Obj 1,16c; Mt 17,2; zob. Ml 3,20; Sdz 5,31; Mt 13,43.**

X. Chrystus jest Pierwszym i Ostatnim, zapewniając nas, że nigdy nie pozostawi swego dzieła nie ukończonym; jest też Żywym po to, aby kościoły, wyraz Jego Ciała, były żywe, świeże i mocne – Obj 1,17-18a.

XI. Chrystus ma klucze śmierci i Hadesu – w. 18b:

A. Śmierć jest inkasentem, a Hades – strażnikiem, lecz Chrystus zniósł śmierć na krzyżu i zwyciężył Hades w swoim zmartwychwstaniu – 2 Tm 1,10; Dz 2,24.

B. Dopóki będziemy dawali Panu podłoże, możliwość i sposób, by poruszał się i działał wśród nas, ćwicząc się w zapieraniu się siebie, braniu krzyża i traceniu swego życia duchownego, śmierć i Hades będą pod Jego kontrolą – Mt 16,18.21-26.

**Niebiańskie kapłaństwo Chrystusa
usługuje kościołom w celu doprowadzenia
do powstania zwycięzców**

Wersety biblijne: Obj 2–3.

**I. Niebiańskie kapłaństwo Chrystusowe jest przemawiającą po-
sługą:**

- A. Chrystus przemawia do Boga, by wstawić się za nami, i do nas, by usłużyć kapłańską służbą – Hbr 7,25; Obj 1,16.20; 2,1a.7; zob. Ml 3,1; Hbr 1,2:
 - 1. Nikt nigdy nie widział Boga; Syn, który jest Bożym Słowem (J 1,1.14) i Bożym przemawianiem, Jego ogłosił, w pełni Go wyrażając, objaśniając i określając (w. 18).
 - 2. Księga Objawienia przekazuje nam, że również gdy toczy się walka o Boże królestwo, Chrystus jest Słowem Bożym i przemawia ze względu na Boży zamysł – 19,13.
- B. Dzięki przechadzaniu się pomiędzy kościołami Chrystus poznaje stan każdego z nich; taka wycieczka po kościołach pozwala Mu gruntownie zapoznać się z każdą sytuacją; następnie zgodnie z tym, co widzi, do nas przemawia – 2,1.7.
- C. W przechadzaniu się jest On Chrystusem, a w przemawianiu – Duchem; na początku każdego z siedmiu listów to Pan przemawia (w. 1, 8, 12, 18; 3,1.7.14), a pod koniec – Duch przemawia do kościołów (2,7.11.17.29; 3,6.13.22); przechadzający się Chrystus staje się przemawiającym Duchem.
- D. W naturze kapłańskiego przemawiania Pana leży przycinanie i napełnianie złotych świeczników:
 - 1. W Starym Testamencie świecznik był w przybytku; co rano przycinano lampy w taki sposób, że usuwano zwęglone knoty (Wj 30,7); na dodatek uzupełniano w nich zasób oliwy (27,20).
 - 2. Przyciąć to odciąć zwęglone końcówki, które nie płoną jasno; dodać oliwy to dostarczyć zapasu Ducha.
 - 3. W Księdze Objawienia 2–3 nasz Arcykapłan przycina

siedem świeczników, czyli odcina to, co jest zbędne i co przeszkadza w świeceniu; jednocześnie dostarcza niezbędnej oliwy, dzięki czemu świeczniki jasno płoną.

II. Pańskie przemawianie odcina religię – 2,9:

A. Dzisiejsze chrześcijaństwo znajduje się pod wpływem judaizmu; liczne zasadnicze różnice dzielą judaizm od kościoła, a dotyczą czterech głównych spraw – świątyni, prawa, kapłanów i światowych obietnic:

1. W judaizmie występuje materialna świątynia, w kościele zaś świątynia jest duchowa; w judaizmie czciciele i miejsce oddawania czci stanowią dwie różne rzeczy; w kościele nie ma żadnego miejsca oddawania czci, gdyż miejscem tym jest czciciel – Ef 2,21-22; J 4,24; 1 Kor 3,16; 6,19; 2 Kor 6,16.
2. W judaizmie są prawa, zasady, którym podlega codzienne postępowanie i które zostały spisane na kamiennych tablicach; w kościele Duch Święty jest zamieszkującym w nas prawem życia wypisanym na naszych sercach – Hbr 8,10.
3. W judaizmie jest pośrednicząca klasa kapłanów, w kościele zaś wszyscy wierzący są trudzącymi się kapłanami ewangelii Bożej, świętym i królewskim kapłaństwem – Rz 15,16; Obj 1,6; 1 P 2,5,9.
4. W judaizmie są światowe obietnice i ziemskie błogosławieństwa, w kościele zaś – niebiańskie obietnice i duchowe błogosławieństwa – Ef 1,3; Ga 3,14; zob. Mt 16,24.

B. „Nie ten jest Żydem, który jest nim na zewnątrz, i nie to jest obrzezanie, które jest widoczne na ciele, ale ten jest Żydem, który jest nim wewnątrz, i to jest obrzezanie, które jest obrzezaniem serca, w duchu, a nie według litery; taki ma chwałę nie u ludzi, lecz u Boga” – Rz 2,28-29; zob. Flp 3,3; Ga 3,7.14.16.29.

III. Pańskie przemawianie odcina światowość – Obj 2,12-17:

A. Tron Szatana znajduje się w świecie, to miejsce, gdzie on mieszka i sfera jego panowania; ponieważ światowy kościół związał się ze światem, mieszka tam, gdzie jest tron Szatana – w. 13; zob. J 12,31-33; 14,30.

- B. Światowy i upadły kościół trzyma się nie tylko nauk Balaama, lecz również Nikolaitów; nauki Balaama odciągają ludzi od osoby Chrystusa i radowania się Nim i zwracają ich do bałwochwalstwa oraz duchowego cudzołóstwa, nauki Nikolaitów zaś niszczą funkcję wierzących, członków Ciała Chrystusa, i w ten sposób unieważniają Ciało, które jest wyrazem Pana; jedne nauki okazują brak poszanowania dla Głowy, drugie zaś niszczą Ciało – Obj 2,14-15.
- C. Gdy kościół kroczy drogą świata, zwycięzcy przybliżają się i trwają w Bożej obecności w świętym świętych; tam radują się ukrytym Chrystusem – szczególnym działem, który jest ich codziennym zasobem; jeśli dzisiaj szukamy Pana, przewycięzamy upadek światowego kościoła i radujemy się szczególnym działem Pana, Pan jako ukryta manna będzie dla nas nagrodą w nadchodzącym królestwie – w. 16-17.

IV. Pańskie przemawianie odcina zakwas zła w odstępczym kościele – w. 18-29:

- A. Kobieta Jezebel jest tą samą kobietą, o której Pan prorokował w Ewangelii Mateusza 13,33; w tym fragmencie kobieta dodaje zakwas (symbolizujący złe, heretyckie i pogańskie rzeczy) do przedniej mąki (symbolizującej Chrystusa, który jest ofiarą z pokarmów, przynoszącym zaspokojenie Bogu i człowiekowi).
- B. Kobieta ta jest wielką nierządnicą z Księgi Objawienia 17; miesza ona obrzydliwości z boskimi rzeczami; Jezebel, pogańska żona Achaba, jest typem odstępczego kościoła – 2,20; 1 Krl 16,31; 19,1-2; 21,23.25-26; 2 Krl 9,7.
- C. Wystrzegajmy się zasady Babilonu, zasady odstępczego kościoła; wszystko co jest połowiczne i nie w pełni poświęcone, nazywa się Babilonem; Bóg musi nas oświecić, byśmy w Jego świetle osądzili wszystko, co nie jest Mu w pełni oddane – Obj 3,16-19; zob. Lb 6,1-9:
 1. Zasada Babilonu (hebr. Babel) to usiłowania człowieka, który buduje na ziemi coś, co sięgałoby nieba, wykorzystując swoje umiejętności, symbolizowane przez cegły – Rdz 11,1-9; 1 Kor 3,12.
 2. Zasada Babilonu to hipokryzja – Obj 17,4.6; Mt 23,25-32; 6,1-6; 15,7-8; J 5,44; 12,42-43.

3. Zasada Babilonu polega na tym, że nie uważa on siebie za wdowę, tylko gloryfikuje siebie i żyje w luksusie; w pewnym sensie wierzący w Chrystusa są wdową w tym wieku, ponieważ ich Męża Chrystusa nie ma z nimi; ponieważ naszego Umiłowanego nie ma na świecie, nasze serce jest tu nieobecne – Obj 18,7; zob. 1 Kor 16,22; Obj 22,20; Łk 12,34; 1 Tm 6,6-10.
4. Zasada Babilonu to zasada nierządnic; Babilon chce, by człowiek uczynił sobie imię i zapał się imienia Bożego; kościół, czysta dziewica poślubiona Chrystusowi, nie powinna mieć innego imienia prócz imienia swojego Męża – Rdz 11,4; Obj 3,8; 2 Kor 11,2; 1 Kor 1,10.

V. Pańskie przemawianie odcina letniość – Obj 3,14-22:

- A. „Znam uczynki twoje, żeś ani zimny, ani gorący. Obyś był zimny albo gorący! A tak, żeś letni, a nie gorący ani zimny, wypluję cię z ust moich” – w. 15-16.
- B. Laodycea to wypaczona Filadelfia – w. 14-22:
 1. Gdy znika braterska miłość, Filadelfia natychmiast zamienia się w opinie ludu (Laodycea to właśnie znaczy).
 2. Laodyceę cechuje letniość i duchowa duma; duma wzięła się z przeszłej historii; niektórzy byli niegdyś bogaci i nadal myślą, że są tacy; Pan przedtem okazał się miłosierny wobec nich, a oni pamiętają przeszłą historię, teraz jednak utracili tę rzeczywistość.
 3. Laodycea znaczy wiedzieć wszystko, w rzeczywistości jednak to nie być żarliwym w niczym; z imienia ma wszystko, jednak niczemu nie może poświęcić swego życia; pamięta uprzednią chwałę, lecz zapomina o swym obecnym stanie przed Bogiem.
 4. Jeśli chcemy podążać dalej drogą Filadelfii i zostać zbawieni od letniości Laodycei, musimy pamiętać, by unizżyć się przed Bogiem – Iz 66,1-2; 57,15.

VI. Kapłani prócz przycinania świeczników nalewali oliwę do lamp; jeść z drzewa życia, spożywać ukrytą mannę i ucztować z Panem - wszystko to jest napełnianiem się Duchem – zob. Za 4,11-14:

- A. Księga Objawienia objawia wzmocnienie Trójjedynego Boga (1,4; 3,1; 4,5; 5,6), żeby ponownie doprowadzić upadły kościół do radowania się Nim jako drzewem życia, ukrytą manną i ucztą w celu ukończenia Bożej nowotestamentowej ekonomii.
 - B. „Zwycięzcy dam spożywać z drzewa życia, które jest w raju Bożym” (2,7); spożywanie z drzewa życia to najlepsze napełnianie się.
 - C. „Zwycięzcy dam nieco z manny ukrytej” (w. 17); jeść ukrytą mannę to napełniać się i otrzymywać zasób.
 - D. „Oto stoję u drzwi i kołaczę jeśli ktoś usłyszy głos Mój i otwórzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną” (3,20); gdy ucztujemy z Panem, ma miejsce napełnianie.
- VII. Dzięki Chrystusowej arcykapłańskiej służbie wszelka ciemność religii, światowości, zła i letniości zostaje odcięta; również Jego niebiańskie kapłaństwo służy nam niebiańskim, boskim pierwiastkiem drzewa życia, ukrytej manny i niebiańskiej ucztą; rezultatem tej niebiańskiej posługi jest metaboliczne przeobrażenie, które czyni nam drogocennymi kamieniami na Boże mieszkanie – Rz 12,2; 2 Kor 3,18:**
- A. Wszelka Pańska niebiańska służba i troska mają na celu uczynienie nas zwycięzcami – Obj 2,7.11.17.26-28; 3,5.12.20-21.
 - B. Pokarm, jakim jest drzewo życia, ukryta manna i niebiańska ucztą, stają się boskim pierwiastkiem tworzącym świecznik.
 - C. Każdy zatem kościół miejscowy będzie świecznikiem i w każdym z nich będą zwycięzcy, którzy utworzą świecznik; w końcu świecznik to zwycięzcy w miejscowym kościele.
- VIII. Gdy Pan Jezus przygotowuje sytuację w świecie, żeby Boży lud mógł dalej podążać, sprawuje również swoją niebiańską posługę, a zwłaszcza udziela zasobu niebiańskich bogactw, boskiego pierwiastka, tym, którzy Go kochają i szukają, co utrzymuje ich na zwycięskim poziomie; wzmocnienie tych, którzy kochają Boga i szukają Chrystusa wymaga niebiańskiej posługi Chrystusa - Dz 5,31; Hbr 7,25; 8,2.**

Osiem aspektów kościoła – świadectwa Jezusa

Wersety biblijne: Obj 19,10; 1,1-2.10-13; 19,7-9.14-19;
20,4-6; 21,9.3.22.

- I. Świadectwem Jezusa (Obj 19,10) jest siedem złotych świeczników – boskich w swej naturze, świecących w ciemności i identycznie wyglądających – 1,1-2.10-13; 2,1:
- A. Złoty świecznik symbolizuje Trójjedynego Boga: Ojciec jest substancją ucieleśnioną w Synu, Syn – ucieleśnieniem wyrażonym przez Ducha, a Ducha w pełni urzeczywistniają i wyrażają kościoły, które są świadectwem Jezusa – Wj 25,31-40; Za 4,2-10; Obj 1,10-12.
 - B. Boska myśl obejmuje złoty świecznik, który jest w rzeczywistości żywym drzewem, rosnącym i mającym kielichy oraz kwiaty migdałowe; świecznik zatem obrazuje Trójjedynego Boga, ucieleśnionego w Chrystusie jako żywym złotym drzewie zmartwychwstania, które rośnie, rozgałęzia się i rozkwita w nas, z nami, dzięki nam i z nas w postaci owocu światła dobrego co do natury, sprawiedliwego w działaniu i prawdziwego w wyrazie; Bóg może w wyniku tego się wyrazić jako rzeczywistość w naszym postępowaniu na co dzień – Wj 25,31.35; Ef 5,8-9.
 - C. Aby doświadczyć złotych świeczników jako świadectwa Jezusa, Jego zbiorowego wyrazu (Dz 9,4-5; 1 Kor 12,12), musimy napełniać się Duchem Jezusa (Dz 16,7) w wyniku nieustannego wzywania imienia Pana Jezusa (1 Kor 12,3; Rz 10,12-13; Lm 3,55-56); w ten sposób będziemy nieść Jego piętna (Ga 6,17) jako ci, którzy są braćmi i współuczestnikami w ucisku, królestwie i wytrwałości w Jezusie.
- II. Świadectwem Jezusa jest wielki tłum służący Bogu w świątyni, całe Ciało Bożych odkupionych; zostali oni pochyceni do niebios i radują się Jego opieką oraz pasieniem przez Baranka, którym towarzyszą wszelkie duchowe błogosławieństwa na wyżynach niebiańskich oraz w Chrystusie i którymi dzisiaj możemy się radować (7,9-17; Ef 1,3; Ga 3,14; Rdz 12,2; zob. Obj 21,3-4; 22,3-5; Iz 49,10):

- A. Wielki tłum tworzą ci, którzy zostali nabyci przez krew Baranka z każdego narodu, plemienia, ludu i języka i którzy tworzą budulec kościoła – Obj 7,9a; 5,9; Rz 11,25; Dz 15,14.19; 1 Kor 6,19-20.
 - B. Baranek pośrodku tronu będzie nas pasł i prowadził do źródeł wód życia – Obj 7,17a:
 - 1. Pasienie zawiera karmienie; gdy jesteśmy objęci pasieniem Chrystusa – nie brak nam niczego – Ps 23,1.
 - 2. Nigdy się nie poprawimy i ciągle potrzebujemy, by pasterz nas karmił; On karmi baranki swoim doświadczeniem jako Baranka Bożego, który jest na tronie w domu Bożym i ze względu na ten dom – w. 2-6; Obj 22,1.
- III. Świadectwem Jezusa jest jaśniejąca kobieta reprezentująca całe Ciało Bożych odkupionych wraz z dzieckiem-mężczyzną, które reprezentuje zwycięzców – silniejszą część Bożego ludu – 12,1-17:**
- A. Lud Boży, który doprowadza do powstania zwycięzców (dziecka-mężczyzny), jest pełen światła; pokazuje to, że ci, którzy zwyciężają, są nośnikami światła świecącymi we wszystkich pokoleniach – w. 1-5; Pnp 6,10; J 8,12; Mt 5,14; Prz 4,18; zob. Rdz 1,16-17.
 - B. Dziecko-mężczyzna symbolizuje zwycięzców, którzy współpracują z Chrystusem i walczą przeciwko Jego wrogowi oraz zaprowadzają Boże królestwo – Obj 12,5-10:
 - 1. Staniemy się dzieckiem-mężczyzną, gdy zostaniemy wzmocnieni w wewnętrznym człowieku, umocnieni w doświadczeniu bogactw Chrystusa i uczynieni silnymi przez włożenie zbroi Bożej za pośrednictwem modlitewnego czytania uśmiercającego słowa – Ef 3,16.18; 6,10-11.17-18; Obj 1,16; 19,13-15.
 - 2. „A oni zwyciężyli go dzięki krwi Baranka i dzięki słowu swojego świadectwa i nie umiłowali życia swej duszy aż do śmierci” – 12,11.
- IV. Świadectwem Jezusa są pierwociny, które symbolizują zwycięzców pochwyconych przed wielkim uciskiem, i żniwo symbolizujące większość wierzących pochwyconych pod koniec wielkiego ucisku – 14,1-5.14-16:**

- A. Gdy Pan pierwszy raz przyszedł na ziemię, zasiał się w swoich wierzących; od tamtego czasu wszyscy wierzący, którzy przyjęli Go jako nasienie życia, stali się Bożą rolą, Jego zbiorem, na ziemi – Mt 13,3-8.24; 1 Kor 3,9:
1. Zwycięzcy, pierwszy zbiór z Bożej roli, zostaną zżęci (pochwyceni) przed wielkim uciskiem i będą pierwocinami dla Boga i Baranka – Obj 14,1-5.
 2. Większość wierzących dojrzeje przy pomocy cierpień podczas wielkiego ucisku i zostanie zżęta pod koniec tego ucisku – w. 15.
- B. Z pochwylenia nie my się przede wszystkim radujemy, lecz Bóg; musimy się przygotować na pochwylenie, ale nie żeby siebie uszczęśliwić, lecz wypełnić Boży zamysł – 12,5.7-11; 14,1.4b; 19,7.
- C. Pochwylenie oznacza zabranie w Pańską obecność; abyśmy zostali zabrani w Jego obecność, musimy w niej dzisiaj przebywać – 2 Kor 2,10; 1 J 1,3.
- D. Pochwylenie zwycięzców służy pokonaniu wroga i zaspokojeniu Boga; Pan potrzebuje dziecka-mężczyzny, by walczyło z wrogiem, lecz jeszcze bardziej potrzebuje zaspokoić się pierwocinami – Obj 14,1.4b; zob. Pnp 8,6.13-14.
- V. Świadectwem Jezusa są ci, którzy stoją na szklanym morzu symbolizującym późnych zwycięzców; przejdą oni przez wielki ucisk i pokonają Antychrysta oraz jego czcicieli – Obj 15,2-4:**
- A. Późni zwycięzcy śpiewają pieśń Mojżesza (wskazującą na tryumfalny Boży sąd nad wrogiem Jego ludu) i pieśń Baranka (wskazującą na odkupienie Chrystusa, jakiego doświadcza Boży lud w obecności swego wroga) – w. 3a; Wj 15,1-18.
 - B. Późni zwycięzcy chwalą Boga za Jego dzieła i drogi, czyli Jego czyny i zasady; Boże drogi są sprawiedliwe w Jego zasadach oraz prawdziwe w Jego obietnicach, Jego dzieła zaś są wielkie w przejawie i wspaniałe co do natury – Obj 15,3b-4; Ps 103,7; zob. 107,10-20.
- VI. Świadectwem Jezusa jest oblubienica Chrystusa – zwycięzcy, którzy są współkrólami Chrystusa podczas tysiącletniego królestwa – Obj 19,7-9; 20,4.6:**
- A. Pańskie odzyskiwanie służy przygotowaniu oblubienicy Chrystusa – 19,7-9; 21,2.

- B. Na koniec upodobnimy się do wspaniałej Szulamitki, która jest powieleniem Salomona i jednocześnie największą oraz ostateczną figurą Nowej Jerozolimy – partnerki, oblubienicy, Chrystusa – Pnp 6,13; Obj 21,2.9-10; 22,17a.
- C. W Bożych oczach Szulamitka jest podobna do dwóch tańczących obozów, dwóch armii (hebr. *mahanaim*); gdy Jakub zobaczył aniołów Bożych, Jego dwie armie, nazwał to miejsce, na którym był, Mahanaim i podzielił swoje żony, dzieci i dobytek na „dwie armie” – Pnp 6,13; Rdz 32,2:
 1. Duchowe znaczenie dwóch armii to mocne świadectwo na to, że więcej niż zwyciężamy, nad wyraz zwyciężamy, przez Tego, który nas umiłował, zgodnie z zasadą Ciała Chrystusa – Rz 8,37; 12,5; Pwt 32,30; Koh 4,9-12.
 2. Bóg nie chce takich, którzy są silni w sobie samych; chce wyłącznie tych, którzy są wąтли, słabi, kobiet i dzieci; osoby uznane za godne, by stać się zwycięzcami, będą słabe i będą polegały na Panu – 1 Kor 1,26-28; 2 Kor 12,9-10; 13,3-5; Pnp 8,6.

VII. Świadectwem Jezusa jest oblubieńcza armia walcząca wraz z Chrystusem, ucieleśnieniem Boga, która pokona Antychrysta, ucieleśnienie Szatana, i jego wojska – Obj 19,14-19; 17,14:

- A. W Liście do Efezjan 5–6 widzimy kościół, który jest oblubienicą i wojownikiem; te dwa aspekty kościoła występują również w Księdze Objawienia 19 – Ef 5,25-27; 6,10-20; Obj 19,7-9.11-16:
 1. Zanim Chrystus zstąpi na ziemię i rozprawi się z Antychrystem oraz sumą ludzkich rządów, będzie miał ślub, który połączy Go w jedno z Jego zwycięzcami (od lat toczącymi walkę z Bożym wrogiem) – w. 7-9; zob. Dn 7,25; 6,11; Ef 6,12.
 2. Po ślubie Chrystus przyjdzie z dopiero co poślubioną oblubienicą i pokona Antychrysta, który ze swoją armią będzie walczył bezpośrednio z Bogiem – Obj 19,11-16.
- B. W Liście do Efezjan 5 słowo ma posilać i prowadzić do upiększenia oblubienicy, która wyrazi Boga, w rozdziale 6 zaś służyć uśmiercaniu, dzięki czemu kościół, zbiorowy wojownik,

będzie mógł włączyć się w duchową walkę na rzecz Bożego panowania i w ten sposób wypełni pierwotny Boży zamysł – 5,26-27; 6,17-18; Rdz 1,26.

VIII. W końcu świadectwem Jezusa jest Nowa Jerozolima, ostateczne zwieńczenie przybytku i świątyni – wieczne boskie i ludzkie zjednoczenie Boga z człowiekiem, wieczna budowla – Obj 21,9.3.22:

- A. Możemy wyrażać i wypracowywać Nową Jerozolimę, która jest boskim i ludzkim zjednoczeniem, gdy obierać będziemy Pana za swoje mieszkanie, by być Jego mieszkaniem – J 15,4-5:
1. Gdy kochamy Pana Jezusa, On się nam objawia, a Ojciec przychodzi wraz z Nim i czyni sobie u nas mieszkanie dla naszej radości; mieszkanie to jest wzajemnym mieszkaniem, w którym Trójjedyny Bóg mieszka w nas, a my w Nim – 14,23.
 2. Trwamy w Chrystusie, by On trwał w nas dzięki zajmowaniu się niezmiennym słowem w Piśmie Świętym, które jest na zewnątrz nas, i obecnym słowem jako Duchem wewnątrz nas; gdy trwamy w Panu i pozwalamy, by Jego słowa trwały w nas, w rzeczywistości jesteśmy z Nim jedno – 5,39-40; 6,63; 2 Kor 3,6; Obj 2,7b; J 8,31; 15,7.
- B. Zwycięskich wierzących, budulec Bożej budowli, Nowej Jerozolimy, symbolizuje jaspis i inne drogie kamienie – Obj 21,9-11.18-21; 1 Kor 3,12a:
1. Jaspis symbolizuje wygląd zewnętrzny Boga, który świeci Bożą chwałą – światłem Nowej Jerozolimy służącym Jego wyrazowi – Obj 4,3; 21,11.18-19.
 2. Inne drogie kamienie symbolizują bogactwa piękna Chrystusa i Jego różnych aspektów, stanowiące fundament wiecznego Bożego mieszkania – w. 19-21.
 3. Dzięki Duchowi, który sądzi, spala i płynie – Panu Duchowi – przeobrażamy się w wyniku doświadczenia bogactw Chrystusa; Chrystus jest Bogiem zmartwychwstania, którego zyskujemy dzięki cierpieniom, wyczerpującym naciętom i uśmiercającemu działaniu krzyża – Iz 4,4; 11,2; J 4,14b; 2 Kor 1,8-9.

4. Dzięki wzrostowi w boskim życiu w Chrystusie, który jest żywym kamieniem, przeobrażamy się w drogę kamienie; w wyniku procesu przeobrażenia Trójjedyny Bóg wbudowuje się w nas i łączy razem z nami ku chwale Jego łaski, którą obdarzył nas w Umiłowanym, byśmy stali się Nową Jerozolimą – ostatecznym świadectwem Jezusa i dobrą nowiną dla całego wszechświata – 1 P 2,4; Obj 21,18-21; Ef 1,3-6; zob. Łk 4,18-19.